

[Kurt Hansen]

valget? Eller hvad er det, der gør, at fru Inge Fischer Møller kan udtale sig så kategorisk om antallet, noget, som jeg har haft indtrykket af at ingen af folketingets partier har vidst noget om og slet ikke arbejdsministeren?

Derudover vil jeg godt bede om, at arbejdsmarkedsudvalget får en statistisk opgørelse over de økonomiske forhold, som hver enkelt langtidsarbejdsløs, der er faldet for 26 ugers reglen imellem den 15. november 1977 og den 1. januar 1978, er blevet budt på socialkontorerne. Jeg vil godt bede ministeren om at kommentere det med det samme og love, at arbejdsmarkedsudvalget får en sådan statistisk oversigt.

Arbejdsministeren (Auken):

Først til hr. Lawaetz. Jeg kan bekræfte de tal, som hr. Lawaetz nævnte i sit indlæg. Det eneste, jeg savnede, var, hvordan de tal, som hr. Lawaetz nævnte, skulle kunne sandsynliggøre eller dokumentere de meget voldsomme udfald, hr. Lawaetz var kommet med mod de arbejdsløse kvinder, at det var bare nogle, der gik derhjemme og passede børn og i realiteten, sådan måtte man forstå det, ikke var til rådighed for arbejdsmarkedet. Det var denne sidst påstånde, der skulle dokumenteres, og det har de mange i øvrigt udmærkede tal, hr. Lawaetz har fremdraget her i dag, bestemt ikke kunnet præstere.

Så til de mange indlæg vedrørende de ændringsforslag, der er stillet om en tidligere ikrafttrædelse end den 1. januar, som er det oprindelige lovforslags ikrafttrædelsesdato. Jeg har flere bemærkninger til de ting, der blev sagt fra ordførernes side.

For det første synes jeg, at det er en fantastisk proportionsforvrængning i denne diskussion at tale om kynisme, at tale om en negativ holdning over for de langtidsarbejdsløse, at tale om, at man fra regeringens og folketingets flertallets side ikke er opmærksom på de langtidsarbejdsløses problemer, når forslagens hovedsubstans går ud på at sikre, at et sted mellem 30.000 og 35.000 langtidsarbejdsløse i 1978 ikke falder for 26 ugers reglen, når det ændringsforslag, der er stillet om en ikrafttrædelse ved lovens fremsættelse den 15. november, yderligere inddrager et par tusinde mennesker under reglerne, og når det samtidig i betænkningen fra flertallet bliver

slået fast, at man er enig om, at 1978 skal bruges til at skabe de uddannelses- og beskæftigelsestilbud, der kan give de langtidsarbejdsløse en reel chance for at vende tilbage til arbejdslivet. Jeg synes, at man skal have de meget små sko og de meget nærsynede briller på, hvis man skal kunne betegne denne holdning som kynisk, som negativ over for de langtidsarbejdsløse. Hensigten har i hvert fald været den stik modsatte.

Det er rigtigt, at der er stillet et ændringsforslag om i stedet for den 15. november – altså datoen for lovforslagets fremsættelse – at lade loven træde i kraft med virkning fra 1. juli. Når vi fra regeringens side ikke har kunnet tilslutte os dette ændringsforslag, er der flere grunde. Lad mig nævne nogle af dem.

For det første det, som man har stillet sig skeptisk over for fra mange af ordførernes side, nemlig vægten på det brede flertal. Jeg vil gerne sige noget om værdien af netop i dette spørgsmål at have et bredt flertal. Hvis vores uddannelsesforanstaltninger og vores beskæftigelsesforanstaltninger skal have et omfang, der virkelig kan bringe titusinder af mennesker tilbage til arbejdslivet, er der tale om meget store offentlige udgifter. Det er vores opfattelse, at ikke bare staten, men også amter og kommuner må yde deres bidrag her. Det er i den forbindelse, og alene i den forbindelse, det for regeringen er meget vigtigt, at det flertal, der i vinterens løb henvender sig til amter og kommuner, er et bredt politisk flertal. Med al respekt for hr. Hjortlund Christensen og hr. Kurt Hansen så tror jeg trods alt ikke, at de langtidsarbejdsløse selv kan være tjent med, at vi samtidig udelukker venstre og konservative fra en enighed. Jeg tror, det er væsentligt, at partier, der virkelig udgør et bredt flertal her i folketinget, står sammen om den lovgivning, der her er foreslået. Det brede flertal understreger jeg allerede ved lovforslagets første behandling, og det har jeg understreget tidligere.

Det andet synspunkt, jeg vil gøre gældende, er, at de mennesker, der er faldet mellem den 1. juli og den 15. november, i meget stort tal allerede har udmeldt sig af arbejdsløshedskasserne og derfor ikke ville blive reddet alligevel efter denne ordning. Det stillede ændringsforslag ville skabe et helt vilkårligt skel mellem de folk, som er blevet i deres arbejdsløshedskasse, og de folk, der, om jeg